

ภาคผนวก

ภาคผนวก

ระบบการจัดการศึกษาอย่างย่อของประเทศต่าง ๆ (Outline of Educational System) แปลและเรียบเรียงจากหนังสือ Survey of The Status of The Teaching Profession in Asia ขององค์การ WCOTP หน้า ๑๓๐ - ๑๔๖

บรูไน (Brunei)การบริหาร

แยกออกเป็นสามกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้ควบคุมการศึกษา ทั้งอยู่ในเมืองบรูไน เพราะว่าโรงเรียนตั้งอยู่ภายในรัศมี ๖๕ ไมล์จากเมืองหลวง จึงไม่มีการตั้งสำนักงานควบคุมโรงเรียนเหล่านั้น แต่เอาระบบการบริหารโรงเรียนของมลายูมาใช้ คือ ตั้งผู้ตรวจการโรงเรียนของ ๔ ตำบล

องค์การ

มีการศึกษา ๓ ประเภท คือ โรงเรียนแบบ มลายู อังกฤษ (ของรัฐบาลและของคณะมิชชันนารีสอนศาสนา) และ จีน

การศึกษาในแบบ มลายู นับตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๓๓ เป็นต้นมา ใช้ระบบการศึกษาอย่างเดียวกับของมลายู เช่น คณะครูผู้สอน, หนังสือเรียน หลักสูตร และอื่น ๆ

การศึกษาในแบบ อังกฤษ รัฐบาลไม่ได้รับรองจนกระทั่งถึง ปี ๑๙๕๑ เมื่อโรงเรียนรัฐบาลในแบบอังกฤษทั้งชั้น การศึกษาแบบอังกฤษนี้ลอกแบบของมลายูมาใช้มากเกินไป จึงทำให้การศึกษาแบบอังกฤษกับแบบมลายูทั้ง ๒ แบบนี้เกือบไม่แตกต่างกัน ในปี ต่อมาโรงเรียนของพวกศาสนาค่าง ๆ กำหนดแบบมลายูแต่เลี้ยงตัวเอง โรงเรียนจีนใช้หลักสูตรชั้นประถม ๖ ปี ต่อมาขยายถึงมัธยมต้น และ มัธยมปลาย โดยได้รับเงินช่วยเหลือค่าใช้จ่ายจากรัฐบาล ๕๐ %

นอกจากนี้บริษัทน้ำมัน Shell Petroleum ตั้งโรงเรียนแบบของอังกฤษขึ้นสำหรับ

อุตสาหกรรมพนักงานชั้นผู้ใหญ่ของบริษัทด้วย

การฝึกหัดครูและการทำงานของครู

มีโรงเรียนฝึกหัดครูแต่เพียง ๑ โรงเรียนเป็นแบบมลายู ใช้หลักสูตร ๓ ปี สำหรับครูชั้นประถม ปีที่แล้วนับว่าเป็นปีแรกที่โรงเรียนในแบบอังกฤษได้เปิดทำการสอนชั้นครูทดลอง เพื่อส่งไปศึกษาต่อวิทยาลัยการฝึกวิชาชีพครูต่างประเทศ การดำเนินการส่งครูทดลองไปศึกษานี้ จะกระทำตอกันไปเรื่อย ๆ จนกว่าโรงเรียนแบบอังกฤษจะตั้งวิทยาลัยการฝึกหัดครูขึ้นในรัฐในของตนเองได้

การศึกษาชั้นสูงกว่า

ยังไม่มี จัดส่งนักเรียนเรียนดีไปศึกษานอกประเทศโดยเงินทุนของรัฐบาล ทุนของแผนการ Columbo ทุน Commonwealth ทุนบริษัท Shell มีการให้ทุนเพิ่มมากขึ้นทุกปี

ครูในโรงเรียนแบบมลายู เด็กทั้งชายและหญิงเมื่อสำเร็จปีที่ ๖ หรือ ๗ แล้วก็มีสิทธิ์รับเลือกเป็นนักเรียนครู ในชั้นเตรียมอยู่ชั่วระยะหนึ่ง เมื่อเห็นสมควรเมื่อใดก็จะรับเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยครูหลักสูตร ๓ ปี

โรงเรียนจีน ชั้นประถมต่าง ๆ โดยมากใช้ครูที่สำเร็จหลักสูตร ๓ ปี ของหลักสูตรมัธยมโรงเรียนจีน (Junior Middle) และครูที่สำเร็จหลักสูตรชั้นมัธยม ๖ ปี (Senior Middle) แก่ครูทั้ง ๒ กลุ่ม นี้ ไม่เคยผ่านการสอนมาก่อนเลย

ชั้นมัธยมใช้ครูที่สำเร็จมาจากมหาวิทยาลัยของฮ่องกงหรือ ไต้หวัน และมีบ้างเหมือนกันที่เคยผ่านการฝึกหัดครูมาแล้ว

โรงเรียนแบบอังกฤษ โรงเรียนชั้นประถมใช้ครูที่สำเร็จจากโรงเรียนแบบอังกฤษชั้นมัธยมหลักสูตร ๕ ปี แล้วผ่านการสอน Cambridge School Certificate แม้

โรงเรียนของคณะมิชชันนารีที่ว่าจ้างครูที่มีความรู้ค่า ๆ อยู่มาก มีบ้างเหมือนกันที่เคยผ่านการฝึกหัดครูมาแล้ว

โรงเรียนมัธยมแบบอังกฤษ ใช้ครูที่สำเร็จจากมหาวิทยาลัย ซึ่งส่วนใหญ่มาจาก สิงคโปร์ มลายู และอินเดีย มีครูในแบบมลายู ชั้นประถมเท่านั้นที่มีการฝึกครูมาก่อน

การบรรจุครูโรงเรียนรัฐบาลนั้น คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (Commission of Public Service) โดยความเสนอแนะของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้ทำการบรรจุ ส่วนครูโรงเรียนจีนและโรงเรียนของมิชชันนารีนั้น เจ้าหน้าที่เชื้อถือได้ เมื่อคัดเลือกแล้วก็จดทะเบียนเป็นครูในกระทรวงศึกษา

หนังสือค่าหับค่าราที่จำกัดให้เรียนหาได้ง่าย ที่ได้รับจาก USIS สิงคโปร์และ สำนักข่าวสารอังกฤษ และรัฐบาลจัดซื้อมาเองก็มี

หลักสูตรในด้านการอบรมครูประจำการ (In-Service Course) ในปัจจุบันนี้ได้จำกัดกันอย่างกว้างขวาง การเลื่อนตำแหน่งมักจะเลื่อนหลังจากที่ได้เรียนจบหลักสูตรระยะสั้นมาจากต่างประเทศ

พม่า (Burma)

การบริหาร

การศึกษาขึ้นอยู่กับส่วนกลาง มีกรรมการปกครอง กรมวางโครงการ กรมฝึกหัดครู กรมวางหลักสูตร และกรมค่ารา นอกจากโรงเรียนรัฐบาลแล้ว ยังมีโรงเรียนเอกชนอยู่มาก เหมือนกัน ซึ่งดำเนินงานโดยวัดของพระพุทธศาสนา มีโรงเรียนชั้นมัธยมของเอกชนมากเหมือนกัน

องค์การ

โรงเรียนชั้นประถมของรัฐบาลนอกจากสอนชั้นประถมต่าง ๆ แล้วยังเปิดสอนชั้นอนุบาล

สำหรับเด็กอายุ ๕ ปี ขึ้นอีก โรงเรียนชั้นประถมแบ่งออกเป็น ๔ ประเภท สำหรับ
เด็กอายุ ๖ ปี ถึง ๑๐ ปี โรงเรียนมัธยมแบ่งเป็น ๒ ตอน ตอนกลาง สำหรับเด็ก
อายุ ๑๑ ปี ถึง ๑๔ ปี และตอนปลาย สำหรับเด็กอายุ ๑๕ ปี ขึ้นไป

โรงเรียนมัธยมทุกแห่งมีการสอนตอนต้น และตอนกลาง รวมไปถึงด้วยกัน และโรง
เรียนมัธยมตอนกลางก็เอาการสอนชั้นประถมรวมไปด้วยโดยอยู่ในบริเวณเดียวกัน โรงเรียน
มัธยมส่วนมากมีเด็กเข้าเรียนอายุตั้งแต่ ๑๑ ถึง ๑๖ ปี และขณะนี้ทางการได้ดำริและเตรียม
เพิ่มระยะเวลาเรียนยาวออกไปอีก ๑ ปี หลังจากสำเร็จหลักสูตรมัธยมแล้ว และสำหรับการ
สอบเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยก็จะยกระดับให้สูงขึ้น กระทรวงศึกษาเป็นผู้ดำเนินการสอบไล่ชั้น
มัธยม ส่วนการสอบเข้ามหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย แรงหนุน เปิดการสอนเอง การศึกษามี
หลายแขนง เช่น อักษรศาสตร์ กสิกรรม เทคนิค โรงเรียนมัธยมในทางวิชาการนั้นทำการ
สอนหลายแขนงด้วยกัน เช่น เตรียมแพทย์ และหลักสูตรฝึกธุรกิจ วิชาช่างฝีมือในโรงเรียน
และวิทยาศาสตร์การเรือนของเด็กผู้หญิง

การศึกษาอาชีวะมีการ เริ่มต้นเรียนตั้งแต่มัธยมกลางปีสุดท้ายและมีโครงการที่จะให้
มีการฝึกในโรงงานใหญ่ ๆ ๓ ปี

การศึกษาชั้นสูงทำการสอนในมหาวิทยาลัยแรงหนุน ซึ่งทำการสอนหลายแขนง แบ่ง
ออกเป็นคณะ ๆ

วิทยาลัยฝึกหัดครูเปิดเพิ่มขึ้นอีกหลายแห่ง มีการสอนฝึกพิเศษ ในแขนงวิทยาศาสตร์
ซึ่งกลายเป็นวิชาที่นิยมแพร่หลายของ โรงเรียนรัฐบาลทุกแห่ง

มีการ เปิดสอนหลักสูตรภาคฤดูร้อนในเดือน เมษายน และ พฤษภาคม

ลังกา (CEYLON)

การบริหาร

กระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้ควบคุมการศึกษา และมีอธิบดีการศึกษาทำเป็นสารบริหาร

โดยมีภาคการศึกษาอยู่ ๑๑ ภาค ศึกษาจังหวัด ๒๓ แห่ง และศึกษาอำเภอ ๒๐๐ แห่ง ขณะนี้ระบบการศึกษาของลังกาเปลี่ยนแปลงไปคือ โอนโรงเรียนทั้งหมดเป็นของชาติ ดังนั้น รัฐบาลจะต้องรับผิดชอบต่อการออกกฎหมายข้อบังคับว่าด้วยการศึกษาทุกประการ อำนาจส่วนท้องถิ่นไม่มีสิทธิ์ที่จะเกี่ยวข้องในการศึกษาของประเทศเลย

องค์การ

การศึกษาของลังกาใช้ระบบการศึกษาสากล และมีทั้งศึกษาภาคบังคับและเสรี การศึกษาทุกประเภทตั้งแต่ชั้นอนุบาลขึ้นไปถึงชั้นมหาวิทยาลัย เป็นการศึกษาฟรี ใ้โครงสร้างของการศึกษาปัจจุบันมีลักษณะดังนี้ :- ประถมศึกษาใช้เวลา ๕ ปี, มัธยมต้น ๓ ปี, มัธยมปลาย ๒ ปี และ ประกาศนียบัตรชั้นสูง ๒ ปี

สภาการศึกษาแห่งชาติได้ให้คำแนะนำ แนวการศึกษาแผนใหม่ไว้ดังนี้ :-

๑. มัธยมต้น (กนิษฐา วิทยาลัย) สำหรับเด็กที่มีอายุระหว่าง ๖ ปี ถึง ๑๔ ปี)
๒. มัธยมปลาย (เซษฐาวิทยาลัย) สำหรับหลักสูตร ๔ ปี ซึ่งเมื่อสอบเสร็จปีสุดท้าย จะได้รับประกาศนียบัตร การศึกษาวิชาทั่วไป (General Certificate of Education) ระดับธรรมดา
๓. โรงเรียนวิชาชั้นสูงแบ่งออกเป็น ๔ แบบ ได้แก่ การศึกษา ทางกลีกรรม เทคนิค วิทยาศาสตร์ อักษรศาสตร์ หรือ พาณิชยศาสตร์

มหาวิทยาลัยลังกาใช้การสอบแข่งขันอย่างเข้มงวดกวัดขันมาก เพราะที่นั่งเรียนของมหาวิทยาลัยมีน้อย จะรับนักศึกษาได้ปีละ ๑ พันคนเท่านั้น สองสามปีมานี้ได้มีวิทยาลัยเปิดสอนอีก ๒ แห่ง และมีวิทยาลัยวิชากฎหมายแห่งหนึ่ง และวิทยาลัยเทคนิคอีกแห่งหนึ่ง มีโรงเรียนวิจิตรศิลป์ ๑ แห่ง

ครู

มีโรงเรียนฝึกหัดครูอยู่จำนวนหนึ่งใช้หลักสูตร ๒ ปี ปีที่ ๑ สอนวิชาที่เป็นมูลฐาน

เกี่ยวกับความรู้ทั่วไป ปีที่ ๒ สอนวิชาครู โดยเฉพาะ ผู้สำเร็จจะบรรจุเป็นครูสอนใน
โรงเรียนชั้นประถมศึกษา และทำการสอนชั้นมัธยมต้นของโรงเรียนมัธยมศึกษาด้วย เวลา
นี้ครูที่ทำการสอนอยู่ทั้งหมดประมาณ ๔๐ % ไม่เคยผ่านการฝึกหัดครูมาเลย

จีน (China)

การบริหาร

การบริหารการศึกษาของสาธารณรัฐจีน ขึ้นอยู่กับส่วนกลางในเรื่องเกี่ยวกับการวาง
นโยบาย ส่วนการดำเนินการบริหารนั้นแบ่งเป็นส่วนจังหวัด และส่วนท้องถิ่น

ในส่วนกลางมีกระทรวงศึกษาธิการ มีอำนาจสูงสุดในการจัดการศึกษา มีหน้าที่รับ
ผิดชอบควบคุมวัฒนธรรมสากลและความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกับการศึกษาต่าง ๆ ส่งเสริมการศึกษา
ของชาวจีนโพ้นทะเล ควบคุมการบริหารส่วนภูมิภาคและการศึกษาชั้นสูงและศึกษาค้นคว้าพิเศษหลักสูตร

ในส่วนภูมิภาคนั้นมีแผนกศึกษาธิการจังหวัด ควบคุมผู้บริหารการศึกษา โรงเรียน
ระดับมัธยมศึกษาต่าง ๆ ตลอดจนการศึกษานักเรียนผู้ใหญ่

สำหรับการบริหารส่วนท้องถิ่นนั้น จัดในรูปแบบสำนักงานควบคุมการศึกษาหรือศึกษาธิการ
อำเภอ มีหน้าที่ควบคุมการศึกษาชั้นประถมศึกษา

องค์การ

จัดเป็นระบบโรงเรียน

เตรียมประถม ใช้เวลา ๒ - ๓ ปี

ประถมศึกษา ใช้เวลา ๖ ปี เป็นทั้งการศึกษาภาคบังคับและการศึกษาฟรี

มัธยมศึกษา ใช้เวลา ๖ ปี แบ่งเป็นมัธยมตอนต้น ๓ ปี มัธยมตอนปลาย ๓ ปี

การศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยตอนต้น ๒ ปี - ๓ ปี - ๔ ปี วิทยาลัยแพทย์ ๗ ปี

วิทยาลัยครู ๔ ปี

โรงเรียนชั้นปริญญาโท ๒ หรือ ๓ ปี

โรงเรียนชั้นปริญญาเอก ๓ ปีขึ้นไป

แผนกกลางคืน ๕ - ๗ ปี

การฝึกครูและข้าราชการครู

มหาวิทยาลัยฝึกหัดครู หลักสูตร ๔ ปี ฝึกหัดครูสำหรับสอนโรงเรียนมัธยม ใช้
ผู้บรรยายสอนชั้นปริญญาโทและปริญญาเอก

มหาวิทยาลัยฝึกหัดครูคอนคันทัน หลักสูตร ๒ ปี สำหรับสอนโรงเรียนประถม

โรงเรียนฝึกหัดครู หลักสูตร ๓ ปี หลังจากสำเร็จมัธยมคอนคันทัน เพื่อฝึกครูสอน
ในโรงเรียนประถมและโรงเรียนอนุบาล ผู้สำเร็จจากโรงเรียนฝึกหัดครู จะต้องไปฝึกสอน
อีก ๓ - ๕ ปี

วิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เตรียมฝึกครูสำหรับสอนในโรงเรียนเกษตร

วิทยาลัยทางทะเล (Maritime College) เตรียมฝึกครูสอนในโรงเรียน
การประมง

การฝึกครูประจำการ ขณะนี้เปิดการฝึกขึ้นที่ศูนย์กลางฝึกครู โรงเรียนมัธยมศึกษา
ในวิทยาลัยครู และที่ศูนย์กลางฝึกครู โรงเรียนประถมศึกษา

การศึกษาชั้นสูง

มหาวิทยาลัย มีมหาวิทยาลัยที่มีสถาบันการค้นคว้ารวมอยู่ด้วย ๓ มหาวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนทั้งปริญญาตรีและปริญญาโท รวม ๕ มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยที่
สอนแค่ปริญญาตรีอย่างเดียว ๒ มหาวิทยาลัย

สถาบันการศึกษาชั้นสูงประเภทอื่น ๆ มีวิทยาลัยประเภท ๔ ปี อยู่ ๗ แห่ง
ประเภท ๓ ปี มีอยู่ ๔ แห่ง วิทยาลัยแพทย์ ๓ แห่ง วิทยาลัยประเภทหลักสูตร ๒ ปี
อยู่ ๓ แห่ง

ฮ่องกง (Hong Kong)

การบริหาร

การควบคุมการบริหารอยู่ในอำนาจของผู้อำนวยการศึกษาและผู้ตรวจการศึกษา ซึ่ง
 ขึ้นตรงต่อผู้อำนวยการ มีคณะกรรมการจัดการศึกษา คัดเลือกจากบุคคลภายนอกเป็นผู้คอย
 ให้คำแนะนำต่าง ๆ รัฐบาลจ่ายเงินคงเหลือระหว่างเงินรายได้และงบประมาณรายจ่าย เพื่อ
 นำไปสร้างโรงเรียนใหม่ รักษาระดับมาตรฐานการศึกษาให้ได้มาตรฐาน รักษาระดับชั้น
 เงินเดือนให้เพียงพอกับความจำเป็นของครู จำนวนยอดเงินงบประมาณของแต่ละโรงเรียน
 ไม่เท่ากันจะมีการช่วยเหลือโรงเรียนเล็กน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับภาระการขาดแคลนของแต่ละโรงเรียน

โรงเรียนทั้งหมดเป็นโรงเรียนของรัฐบาล ๑๕ % เป็นโรงเรียนที่รับทุนอุดหนุน
 ๓๐ % ส่วนที่เหลือออกนั้นเป็นโรงเรียนเอกชนของชาวจีนหรือของชาวอังกฤษผสมจีน รัฐบาลให้
 เงินอุดหนุนช่วยเหลือค่าดำเนินงานเป็นปี ๆ

องค์การ

ชั้นอนุบาลใช้เวลา ๒ ปี รับเด็กอายุ ๔ ปี มีโรงเรียนประเภทนี้อยู่ ๒๐๐ แห่ง
 ชั้นประถมรับเด็ก อายุ ๖ ขวบ ใช้เวลาเรียน ๖ ปี ชั้นมัธยมใช้หลักสูตร ๖ ปี สำเร็จ
 จะได้รับประกาศนียบัตร (School Leaving Certificate) มีการสอนวิชาเทคนิคและ
 วิชาชีพในระดับมัธยมและสูงกว่าชั้นมัธยมอยู่หลายแห่ง มีโรงเรียนเทคนิคเปิดสอนสำหรับนักเรียน
 หญิง มีชื่อว่า Ho Tung และโรงเรียนเทคนิคสำหรับนักเรียนชายชื่อ victotia
 นอกจากนี้ยังมีวิทยาลัยเทคนิคอีก ๑ แห่ง

การศึกษาขั้นสูง

มหาวิทยาลัยของฮ่องกง มีคณะศิลปศาสตร์ วิทยาศาสตร์ แพทยศาสตร์ และวิศ
 กรรมศาสตร์ นอกจากนั้นยังมีโรงเรียนภาคค่ำเปิดสอนการศึกษาขั้นสูงสำหรับชาวจีน โดยมีหลัก
 สูตร ๓ ปี ในแขนงวิชา พาณิชย ์ หนังสือนิพนธ์ และ ศิลปะ

การฝึกหัดครู

การเป็นครูโรงเรียนประถมนั้น จะต้องเรียนในโรงเรียนฝึกหัดครูหลักสูตร ๒ ปี และ ๑ ปี มาแล้ว หลักสูตร ๒ ปี สำหรับสอนชั้นประถมศึกษาชั้นสูง หลักสูตร ๑ ปี สำหรับสอนประถมศึกษาชั้นต่ำ สำหรับการสอนในโรงเรียนมัธยมนั้นจะต้องผ่านการฝึกหัดครูหลักสูตร ๑ ปี ของมหาวิทยาลัยฮ่องกง ได้รับประกาศนียบัตรการศึกษา (Diploma in Education) เสียก่อน นอกจากเรียนในเวลาแล้วยังมีการเรียนนอกเวลาเพื่อทำปริญญาตรีซึ่งต้องใช้เวลาดัง ๕ ปี อีกด้วย

อินเดีย (India)

การบริหาร

หนึ่งในทุก ๑๖ รัฐ ของประเทศอินเดีย จะมีรัฐมนตรีที่เลือกตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ๑ นาย ส่วนหัวหน้าส่วนราชการประจำ (อธิบดี) ได้แก่ อธิบดีการศึกษาหรือผู้อำนวยการฝึกสอนประชาชน ผู้อำนวยการหรืออธิบดี มีหน้าที่ปกครองควบคุมคณะกรรมการศึกษา และดำเนินนโยบายที่กระทรวงได้วางไว้ หน้าที่อันสำคัญของกระทรวงศึกษาส่วนกลาง ได้แก่การวางนโยบายและร่วมกันปรับปรุงสร้างสรรวิชาการและเป็นศูนย์กลางแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการ นอกจากนั้นยังควบคุมสถาบันกลางต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการศึกษาทางวิทยาศาสตร์และเทคนิคชั้นสูงด้วย

มีคณะกรรมการที่ปรึกษากลาง ช่วยรัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่นเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในค่านโยบายต่าง ๆ

องค์การ

มีการตั้งโรงเรียนอนุบาลกันบ้างเล็กน้อยดำเนินการโดยเอกชน รับเด็กอายุ ๔ ขวบ หรือสูงกว่า

หลักสูตรชั้นประถม ๕ ปี (อายุ ๖ - ๑๑ ปี) เกือบทุกรัฐ การศึกษาชั้นมัธยม

เริ่มต้นด้วยหลักสูตร ๓ ปี แล้วต่อหลักสูตร ๓ - ๔ ปี เรียกว่ามัธยมปลาย ภาษาอังกฤษ เป็นวิชาบังคับในระดับมัธยม มีหลักสูตรแยกเป็นแขนงวิชาต่าง ๆ ในชั้นมัธยม

การศึกษาระดับสูง

การศึกษาระดับนี้อยู่ในการดำเนินการของมหาวิทยาลัย ใช้ภาษาอังกฤษสอนเป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าทางการพยายามจะเปลี่ยนการสอนโดยใช้ภาษาพื้นเมืองก็ตาม วิชาชีพและเทคนิคกำลังเป็นที่นิยมเรียนขณะนี้ ในปี ๑๙๕๖ ได้มีการตั้งคณะกรรมการวิทยาลัยขึ้น และคณะกรรมการได้ปรับปรุง เงินเดือนพวกอาจารย์ของมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยที่ขึ้นอยู่กับมหาวิทยาลัย ให้สูงขึ้นและได้ยกมาตรฐานการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยให้สูงขึ้นด้วย

การศึกษาทางเทคนิค

มีวิทยาลัย ช่างกล เทคนิค แพทย์ และอื่น ๆ พร้อมทั้งมีห้องทดลองวิทยาศาสตร์ สำหรับการค้นคว้าวิจัยชั้นสูงนอกจากวิทยาลัยดังกล่าว ยังมีสถาบันที่ทำการสอนวิชาเทคนิคหลายแขนงอีกหลายแห่ง

การศึกษาทางครู

มีโรงเรียนฝึกหัดครู ใช้เวลาหลักสูตร ๑ - ๒ ปี สำหรับสอนในโรงเรียนประถมศึกษา และโรงเรียนชั้นกลาง (Middle School) ครูสอนในโรงเรียนชั้นมัธยมจะต้องผ่านจากวิทยาลัยฝึกหัดครู ซึ่งต้องเป็นผู้สำเร็จปริญญาตรีและจะต้องเรียนในชั้นเตรียมการเป็นครูอีก ๑ ปี

อินโดนีเซีย (Indonesia)

การบริหาร

การบริหารประเทศอินโดนีเซียนั้น มีการปกครองแบบสาธารณรัฐที่มีการรวมอำนาจไว้ในส่วนกลาง ประเทศนี้แบ่งออกเป็น ๒๓ จังหวัด มีการแบ่งเป็นอำเภอ และอำเภอแบ่งเป็นหมู่บ้าน หมู่บ้านไม่มีการรับผิดชอบในกิจการศึกษา อำเภอควบคุมการศึกษา ให้เป็นไป

ตามหลักสูตรและความคุ้มครองสมมุติ ส่วนจังหวัดรับผิดชอบต่อการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทุกจังหวัด มีศึกษาธิการจังหวัดเป็นผู้บริหารงาน

กระทรวงศึกษาธิการและวัฒนธรรมมีหน้าที่รับผิดชอบการศึกษาทุกระดับตั้งแต่ชั้น ประถม, มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และการศึกษาระดับสูง มีรัฐมนตรีเป็นผู้บริหาร มีปลัดกระทรวง และอธิบดีในกรมต่าง ๆ เป็นผู้ช่วยบริหารงาน

ไม่มีการเข้มงวดกวดขันในการเปิดโรงเรียนเอกชน รัฐบาลอุดหนุนโรงเรียน เหล่านี้ทางการเงินตามลำดับดังนี้ โรงเรียนฝึกหัดครูได้รับเงินอุดหนุนก่อน โรงเรียนประเภท อื่น รองลงมาโรงเรียนอาชีวศึกษา แล้วค่อมาก็โรงเรียนวิชาสามัญทั่วไป รัฐจะช่วยเหลือถึง ๑๐๐ % ของทุนที่ลงไป แต่ถ้าโรงเรียนไม่เข้าขั้นมาตรฐานระเบียบที่วางไว้อาจได้รับเงิน ทุนช่วยเหลือเป็นรายหัว

องค์การ

เท่าที่ปรากฏมีโรงเรียนเตรียมประถมอยู่น้อยมาก โรงเรียนประถมของรัฐ แบ่งออกเป็น ๖ ชั้น คือ ระดับอายุ ๖ ถึง ๑๒ ปี นักเรียนห้องหนึ่งบรรจุ ๕๐ คน ยังไม่มีการศึกษาภาคบังคับนักเรียนทั้งชายและหญิงเรียนแบบสหศึกษา ๒ ปีแรกใช้ภาษาท้องถิ่นเป็นภาษา ที่ทำการสอนในห้องเรียน ระยะเวลาต่อมาเปลี่ยนใช้เป็นภาษากลางคือภาษาไทยถิ่นใต้ ส่วนภาษา ถิ่นนั้นเป็นวิชาที่ท่องเรียนและสอนต่อไป

ชั้นมัธยม

การศึกษาระดับมัธยมทางกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้ดำเนินการแข่งเป็นมัธยมต้น และมัธยม ปลายใช้หลักสูตร ๓ ปี ทั้ง ๒ ตอน มัธยมตอนปลายผู้สำเร็จการเรียนจะต้องผ่านการสอบได้ ของกระทรวง ผู้ที่ต่อการศึกษาในชั้นมหาวิทยาลัยต้องผ่านการสอบไล่ของกระทรวงและต้อง สอบการคัดเลือกเข้าเรียนอีกด้วย ในชั้นมัธยมปลายนักเรียนจะเลือกเรียนได้ ๓ ทางคือ ทาง อักษรศาสตร์ ทางวิทยาศาสตร์ และทางเศรษฐศาสตร์ เมื่อเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยก็เลือก เรียนให้ตรงกับแขนงที่ได้เลือกเรียนในชั้นมัธยมศึกษาด้วย

การศึกษาวิชาชีพ

มีทั้งโรงเรียนเทคนิคและพาณิชย์ ซึ่งเรียนวิชาบางแขนงอย่างเดียวกัน กระทรวงเกษตร เปิดสอนการเกษตรการประมงและการเลี้ยงสัตว์ในระดั้ม โรงเรียนหลายแห่งด้วยกัน กระทรวงสาธารณสุข เปิดสอนการเรียนเพื่อธุรกิจของกระทรวง ในระดั้มโรงเรียนหลายโรงเรียนเหมือนกัน ส่วนโรงเรียนอื่น ๆ ที่สอนวิชาตามความต้องการของกระทรวงอื่น ๆ นั้นจะ ต้องได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงศึกษาธิการด้วย

หลักสูตรการศึกษาชั้นสูง

จะต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่า ๓ - ๔ ปี มีมหาวิทยาลัยของรัฐอยู่ ๒ แห่ง และมีวิทยาลัยของเอกชนอยู่บ้าง สภา เป็นผู้ควบคุมการบริหารของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยทุกแห่ง วิทยาลัยเหล่านั้นทำการสอนวิชาพหุวิษยศาสตร์ ศิลป และการหนังสือพิมพ์ ส่วนมากเก็บค่าเล่าเรียน แต่ก็ มีทุนให้บ้าง รัฐบาลที่พิทักษ์ให้

การฝึกหัดครู

ครูโรงเรียนระดับประถมศึกษา คือ ผู้ที่จะต้องเรียนจบหลักสูตร ๓ ปี ในโรงเรียนฝึกหัดครู เทียบเท่ากับความรู้มัธยมปลาย สำหรับครูสอนมัธยมต้นรับจากผู้สำเร็จการศึกษามัธยมปลายและศึกษาต่อในโรงเรียนฝึกหัดครูหลักสูตร ๒ ปี สำหรับครูสอนโรงเรียนชั้นมัธยมปลายใช้ครูที่สำเร็จปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัย หรือจบหลักสูตร โรงเรียนฝึกหัดครูหลักสูตร ๔ ปี มาแล้ว เนื่องจากมีความจำเป็นต้องใช้ครูเป็นการรีบด่วน จึงได้มีระเบียบเฉพาะวางไว้เพื่อนสนองความต้องการ เช่น นักเรียนอาจเข้าเรียนหลักสูตร ๒ ปี แล้วบรรจุในโรงเรียนแห่งหนึ่งและศึกษาต่อทางไปรษณีย์ใช้เวลาอีก ๒ ปี ก็สำเร็จหลักสูตร ๔ ปี บางทีก็มีหลักสูตรวิชาพิเศษเพื่อให้ครูมีโอกาสเรียนเพื่อรับประกาศนียบัตรด้วย โดยได้รับความร่วมมือจากครูสภากระทรวงศึกษาธิการ เมื่อเปิดโอกาสให้ครูได้รับการฝึกฝนตามวิชาที่ตนต้องการ โดยกำหนดมาเรียนหรือสอบข้อสอบทางไปรษณีย์ก็ได้

อิหร่าน (Iran)

การบริหาร

การศึกษาของประเทศอยู่ในอำนาจส่วนกลางซึ่งกระทรวงศึกษาเป็นผู้บริหารในส่วนกลาง รัฐมนตรีแต่งตั้งอธิบดีกรมต่าง ๆ เอกชนจะขอตั้ง โรงเรียนจะต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ เสียก่อนและหลักสูตรต่าง ๆ ของโรงเรียนที่ขอตั้งก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาการศึกษาแห่งชาติด้วย

องค์การ

มีการตั้งโรงเรียนอนุบาลบ้างแต่ไม่มากนัก นับตั้งแต่ปี ๑๙๔๔ มีการศึกษาภาคบังคับให้เด็กเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาหลักสูตร ๖ ปี สำหรับเด็กชนบทใช้หลักสูตร ๔ ปี การศึกษาชั้นมัธยมใช้หลักสูตร ๖ ปี แต่แบ่งเป็นระยะ ๓ + ๒ + ๑ ปี ระยะ ๓ ปีแรก สอนวิชาทั่วไป เมื่อจบจะได้รับใบสุทธิหรือใบประกาศนียบัตร และมีสิทธิเลือกเรียนต่อไปในทางวิชาครูหรือเข้าโรงเรียนอาชีพอื่น ๆ ได้ สำหรับผู้ที่ประสงค์จะเรียนในโรงเรียนมัธยมต่อไปก็เข้าศึกษาในระยะ ๒ ปี หลัง และเข้าเรียนต่อระยะ ที่ ๓ เป็นเวลาอีก ๑ ปี เป็นการศึกษาหนักทางวิชาหนึ่งวิชาใด โดยเฉพาะเพื่อเข้ามหาวิทยาลัย ปีสุดท้ายที่เรียน โดยเฉพาะได้แก่ แขนงอักษรศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ผู้ที่จะเข้าศึกษาในแขนงหนึ่งแขนงใดในมหาวิทยาลัย จะต้องสอบแข่งขันเป็นส่วนรวม หลักสูตรที่ใช้ในชั้นการศึกษาสูงนี้ กระทรวงเป็นผู้กำหนด แต่ในเรื่องหนังสือคำราแบบเรียนต่าง ๆ ไม่ได้กำหนดไว้

นอกจากการศึกษาทางวิชาชีพและทางเทคนิคเริ่มต้นในระยะที่ ๒ ของการศึกษา มัธยมปลาย ทั้งใกล้แล้วไว้ในคอนตันแล้ว ยังมีโรงเรียนมัธยมสอนวิชาอุตสาหกรรมที่มีหลักสูตรเกี่ยวกับวิชาชีพนี้หลายแขนง

มหาวิทยาลัยใหญ่ที่สุดในกรุง เตหะราน มีมหาวิทยาลัยตามจังหวัดต่าง ๆ มหาวิทยาลัย เตหะราน (Teheran) หาเลี้ยงตัวเอง ส่วนมหาวิทยาลัยจังหวัดต้อง

อาศัยเงินอุดหนุนจากรัฐบาลการศึกษาชั้นปริญญาโทใช้เวลา ๓ ปี ปริญญาเอกใช้เวลา ๖ ปี

โรงเรียนฝึกหัดครูรับผู้สำเร็จจากโรงเรียนมัธยมระยะแรก นอกจากเรียนวิชาสามัญแล้ว ยังมีหลักสูตรสอนการเกษตรกรรมและพลศึกษา โดยเฉพาะด้วย ผู้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมแล้ว เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเพื่อรับปริญญาตรีและขณะเดียวกันก็ฝึกหัดวิชาชีพไปด้วย

อิสราเอล (Israel)

การบริหาร

กระทรวงศึกษาและวัฒนธรรมเป็นผู้ควบคุมการศึกษาของชาติ การศึกษาแบ่งออกเป็น ๔ ประเภท ได้แก่ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่ มีอธิบดีเป็นผู้บริหารควบคุม การศึกษาทั้ง ๔ ประเภทตั้งกล่าวแยกออกเป็นส่วยย่อยดังนี้ อนามัย เพาะช่าง การฝีมือ การเกษตร ศิลป ดนตรี กิจกรรมเยาวชน กีฬา และพลศึกษา

ราชการส่วนท้องถิ่นจะได้รับเงินอุดหนุน ๕๐ % ถึง ๘๐ % ของรายจ่ายทางการศึกษาทั้งหมด ในกรณีที่มีการอพยพมาอยู่ในท้องถิ่นใหม่ กระทรวงศึกษาจะให้งบค่าใช้จ่ายทั้งหมด หมู่บ้านชาวอาหรับได้รับเงินทุนช่วยเหลือการศึกษาอย่างเต็มที่

องค์กร

โรงเรียนอนุบาลของประเทศอิสราเอล รับเด็กชายอิสราเอลอายุตั้งแต่ ๓ - ๖ ขวบ เข้าเรียนประมาณ ๙๐ % ของจำนวนเด็กทั้งหมดนับว่าเป็นอัตราส่วนที่สูงที่สุดของโลกประเทศหนึ่ง โรงเรียนเหล่านี้ได้ดึงดูดเด็กยิวทั้งหลายที่มีพ่อแม่พูดภาษาต่าง ๆ กันให้มารวมจุดพูดภาษาฮีบรู (Hebrew) อันเป็นภาษาประจำชาติ จึงนับว่าเป็นการเริ่มต้นศักราชใหม่ของประเทศอิสราเอล มีสำนักรับจ้างเลี้ยงดูเฉพาะกลางวัน ตั้งแต่ ๗.๓๕ - ๕.๐๐ น. เปิดขึ้นมากมาย สถาบันเหล่านี้ทำการสอนคล้ายโรงเรียนอนุบาล

การศึกษาชั้นประถม

เป็นการศึกษาก่อนถึงเด็กอายุ ๖ - ๑๔ ปี ต้องเข้าเรียนทุกคน ยกเว้นผู้พิการ
ใหม่มาใจ เพื่อวางรากฐานการดำรงตนเป็นพลเมืองของชาติ และเป็นบุคคลมีอนาคตดี

มีความต้องการในการศึกษามีระดับมากมายเหมือนกัน ถ้าเข้าเรียนสูงค่าความยาก
รัฐมีเงินทุนอุดหนุนไป ๕๐ ร. โรงเรียนที่คล้ายคลึงกับของประเทศไทยในยุโรปหรือสหรัฐ จะต้อง
เรียนระดับมัธยม อักษรศาสตร์ของปี ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมด้วย

อาจารย์ใหญ่โรงเรียนที่มีคนทุกโรงเรียน จะทำรายงานประจำปี ซึ่งเกี่ยวกับ การงาน
ของโรงเรียนที่ดำเนินไปแล้ว การนำนักเรียนออกไปศึกษานอกสถานที่ มีคณะกรรมการเรื่อง
ต่าง ๆ เช่น กิจกรรมเดิมนักเรียน การติดต่อกับผู้ปกครอง การเขียนเรียงความ กระดาษ
นักเรียน โครงการอื่นต่อไป เป็นต้น

ในการศึกษาเกี่ยวกับอาชีพศึกษา มีโรงเรียนต่าง (farm school) ดำเนิน
เด็กหญิงและสตรีผู้ใหญ่ นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนการค้าอีกมากมาย โรงเรียนอาชีพศึกษาที่
สมบูรณ์จัดให้มีการศึกษาชั้นประถมถึง ๔ ปี ทางการทำงานของสตรี เปิดโรงเรียนสอนการ
ค้า ดำเนินสตรีและเด็กหญิงมากขึ้น

วิทยาลัยฝึกหัดครู ศึกษาศาสตร์ ไร่ ๒ ปี ดำเนินผู้สำเร็จมัธยมศึกษาแล้ว ประ
เทศอิสระ มีปัญหาจากครู ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่เหมือนกัน ดังนั้นจึงเปิดวิทยาลัยครูใหม่ เมื่อวัน
ประกาศนียบัตรเฉพาะกาล ได้มีการเปิดวิทยาลัยครูใหม่ขึ้นเรื่อย ๆ ผู้ที่เข้าเรียนวิทยาลัย
ประถมรัฐจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้

สถาบันการศึกษาชั้นสูง

มีอยู่หลายแห่ง เช่น มหาวิทยาลัย โอบู (Hobrov) สถาบันการศึกษาเทคนิค
แห่ง โสทา (Sofia Institute for Technology) สถาบันการศึกษาวิชาสาธารณสุข
แห่ง โวลกัน (Volmann Institute of Science) วิทยาลัยการดนตรีแห่ง

สถาบันการศึกษาศิลปะและการเพาะช่าง เบซาเลล (The Music Academy of Bezalel School of Arts and Crafts)

ญี่ปุ่น (Japan)

การบริหาร

อำนาจบริหารส่วนกลางในการควบคุมการศึกษาได้แก่กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ประมาณ ๑๒๐๐ คน และสำนักงานเลขาธิการ และกรมที่ขึ้นอยู่กับในการควบคุมอีก ๖ กรม รวมทั้ง กรมการศึกษาขั้นประถมและมัธยม กรมการศึกษาขั้นสูงและวิทยาศาสตร์ กรมการศึกษาทางสังคม กรมพลศึกษา กรมการค้นคว้าและวิจัย และกรมการปกครอง ในระดั้มท้องถิ่นด้วยกัน คณะกรรมการการศึกษามีจำนวน ๘๖ คณะ และมีคณะกรรมการการศึกษาเทศบาล ๓๗๗๐ แห่ง

องค์การ

การศึกษาเริ่มต้นด้วยการศึกษาชั้นอนุบาล ๑ ปี ๒ ปี ๓ ปี แต่ส่วนมากใช้การอนุบาล ๑ ปี (อายุ ๕ - ๖ ขวบ ทั่วประเทศมีการอนุบาลเกือบ ๒๐,๐๐๐ โรงเรียน ซึ่งมีเด็กนักเรียนประมาณ ๑.๕ ล้านคน

การศึกษาภาคบังคับเริ่มแต่ชั้นการศึกษาชั้นประถมกำหนดไว้ ๖ ปี และต้องเรียนชั้นมัธยมต้น ๓ ปี ใน ค.ศ. ๑๙๖๑ มีนักเรียนในภาคบังคับ ๑๑.๔๑ ล้าน ในโรงเรียนชั้นประถม ๒๖,๗๔๑ โรงเรียน ๓๔๘,๐๕๐ คน

การศึกษาระดับมัธยมขั้นสูง (๓ ปี) เปิดสอนเพื่อรับเด็กที่ปรารถนาจะเรียนต่อหลักสูตรสามัญทั่วไป (General study) ในการที่จะได้ไปศึกษาต่อในสถาบันขั้นสูง นอกจากนั้นเมื่อผู้ที่ปรารถนาจะไปศึกษาต่อในทางวิชาชีพและเทคนิค การเข้าศึกษาในโรงเรียนมัธยมขั้นสูงใช้วิธีคัดเลือกจากเด็กที่มีรายงานเกี่ยวกับการเรียนดี ความประพฤติดี จากโรงเรียน

มัธยมต้นที่จบมาแล้วอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งด้วยการทดสอบ มีการสอบแข่งขันเข้าเรียน เป็นอันมาก

ในปี ๑๙๖๑ มีนักเรียน ๓.๑๒ ล้านคน ครู ๑๕๕,๐๐๐ คน ในโรงเรียน ระดับนี้ ซึ่งมี ๓๖๑๐ โรงเรียน

ในการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย ทุกมหาวิทยาลัยของญี่ปุ่นเปิดทำการสอนเกือบทุกวิชาและทุกแขนง ใช้หลักสูตรเวลา ๔ ปี มีนักศึกษาหญิงประมาณ ๒ % ของจำนวนนักศึกษา มีวิทยาลัยฝึกเด็กทำงานกลสิกรรม ช่างกล การค้า วิทยาศาสตร์การเรือน ใช้หลักสูตร ๒ ปี วิทยาเทคนิค ใช้หลักสูตร ๕ ปี รับเด็กที่จบมัธยมต้นมาแล้ว

การฝึกหัดครู โรงเรียนชั้นประถมทำการสอนในโรงเรียนสามัญ (Normal School) ส่วนครูมัธยมระดับสูงทำการสอนในมหาวิทยาลัย ทางการศึกษาได้เตรียมลู่ทางที่จะให้การฝึกหัดครูทั้ง ๒ ระดับทำการสอนในระดับมหาวิทยาลัยทั้งหมด ครูโรงเรียนราษฎร์ (Public School) บรรจุตามระเบียบข้อบังคับของพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน โดยให้กำหนดอัตราเงินเดือนตามแบบของโรงเรียนและคุณลักษณะของหน้าที่ เวลาพ้นจากหน้าที่ก็ได้รับบำนาญ ส่วนผู้ที่เป็นครูโรงเรียนชาติ (National School) มหาวิทยาลัย วิทยาลัย และสถาบัน สำนักศึกษาอื่น ๆ ได้รับจากรัฐบาลส่วนกลาง

เกาหลี (Korea)

การบริหาร

กระทรวงศึกษาธิการมีหน้าที่บริหารควบคุมทั่วไปและทำหน้าที่นี้เทศการศึกษาทุกประเภทที่เกี่ยวข้องกับการฝึกหัดครู วิทยาศาสตร์ เทคนิค ศิลป และวัฒนธรรมแขนงต่างๆ ประเทศเกาหลีแบ่งออกเป็นจังหวัด (Provinces) จังหวัดแบ่งออกเป็นท้องถิ่น (District) และ เมือง (City) มีเขตโรงเรียนท้องถิ่น (School Distric) ๑๔๐ แห่ง และเมือง ๒๗ แห่ง เซออล (Seoul) เป็น

เมืองหลวง มีสถานะเป็นจังหวัด ในจังหวัดต่าง ๆ มีผู้บริหารการศึกษาซึ่งขึ้นตรงต่อรัฐบาล กระทรวงศึกษาแบ่งออกเป็นกรมกองต่าง ๆ สภาการศึกษากลางเป็นผู้ให้คำแนะนำกิจกรรมต่าง ๆ

องค์การ

การศึกษาของเกาหลีเป็นไปตามโครงการ ๖ - ๓ - ๓ - ๔ คือ ชั้นประถมศึกษา มีหลักสูตร ๖ ปี เมื่อสำเร็จแล้วต้องสอบแข่งขันเข้าศึกษาในชั้นกลาง คือ การเรียนชั้นมัธยมหลักสูตร ๓ - ๓ คือนับจากระดับชั้น ๗ ถึง ชั้น ๑๒ แบ่งออกเป็น ๔ แบบ คือ :-

๑. โรงเรียนมัธยมต้น (Middle) และมัธยมปลาย (High) มัธยมต้นสอนโดยใช้หลักสูตร ๓ ปี บนมูลฐานการศึกษาซึ่งสำเร็จจากชั้นประถมปีที่ ๖ เพื่อเรียนต่อ มัธยมปลาย ๓ ปี สำหรับมัธยมปลายนี้จะเลือกวิชาสามัญหรือวิชาชีพ หรือเทคนิคชั้นสูงในแขนงใดก็ได้

๒. โรงเรียนแบบ Normal School ใช้หลักสูตร ๓ ปี บนมูลฐานการศึกษามัธยมต้น เป็นการศึกษาก่อนฝึกหัดครูสำหรับโรงเรียนประถมศึกษา

๓. โรงเรียนเทคนิคธรรมดาและโรงเรียนเทคนิคชั้นสูงซึ่งตั้งขึ้นแตกต่างจากโรงเรียนเทคนิคและโรงเรียนอาชีพดังกล่าวในข้อ ๑ ทำการสอนวิชาการค้าหลักสูตร ๑ และ ๓ ปี เด็กที่จบหลักสูตรชั้นประถมหรือโรงเรียนผู้ใหญ่ (Civic School) เป็นโรงเรียนหลักสูตร ๓ ปี สำหรับเด็กหนุ่มที่พ้นเกณฑ์ศึกษาบังคับแล้ว แต่ไม่เคยเรียนชั้นประถมมาก่อน หรือผู้ที่มีความรู้เทียบเท่า ก็ยอมรับเข้าเรียนในโรงเรียนเทคนิคประเภทธรรมดานี้ได้ ส่วนโรงเรียนเทคนิคชั้นสูงนั้นรับจากผู้สำเร็จมัธยมต้น ๓ ปี หรือ โรงเรียนเทคนิคธรรมดาหรือผู้ที่มีความรู้เทียบเท่า

๔. โรงเรียนการศึกษาผู้ใหญ่ชั้นสูง (Higher Civic Schools) จัดหลักสูตร ๑ - ๓ ปี เพื่อสอนผู้ใหญ่ในการศึกษาวิชาสังคมและหน้าที่พลเมือง

โรงเรียนฝึกหัดครู Normal School และโรงเรียนเทคนิคชั้นสูง ใช้เวลาเรียนเต็มวัน (แต่ก็มีบ้างสำหรับโรงเรียนเทคนิคชั้นสูงสอนกลางคืน) โรงเรียนที่สอนวิชาโดยเฉพาะได้แก่โรงเรียนศิลปชั้นสูง โรงเรียนอนามัมย์ โรงเรียนสอนคนหูหนวก คนใบ้ โรงเรียนศิลปชั้นสูง มีแผนกดนตรี ศิลปะต่าง ๆ และระบายปลายเท้า

วิทยาลัย Junior เป็นสำนักศึกษากำหนดหลักสูตร ๒ ปี เมื่อจบโรงเรียนมัธยมมาแล้ว รวมทั้งวิทยาลัยฝึกหัดครู Junior ด้วย

การศึกษาวิชาชีพและวิชาเทคนิคทำการสอนในโรงเรียนชั้นสูงโดยเฉพาะ เช่น เกษตรกรรม เทคนิค การพาณิชย์ การประมง และเศรษฐกิจ การเรือน

การศึกษาวิชาชั้นสูงทำการสอนในชั้นมหาวิทยาลัย วิทยาลัย สถาบันการศึกษาวิชาชีพ และสถาบันเทคนิค วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยหลายแห่งซึ่งเป็นของเอกชน กำลังเตรียมขยายหลักสูตรในแขนงวิทยาศาสตร์ และ เทคนิค

การศึกษาวิชาครู โรงเรียนฝึกหัดครู Normal School ฝึกครูเพื่อสอนโรงเรียนชั้นประถม นอกจากเรียนในห้องแล้วยังมีการฝึกหัดสอนภายนอกอีก ๕ สัปดาห์ ครูมัธยมต้นต้องเป็นผู้สำเร็จจากวิทยาลัยครู Junior หลักสูตร ๒ ปี มาแล้วสำหรับมัธยมปลายครูต้องสำเร็จจากมหาวิทยาลัย มีการฝึกครูประจำการสำหรับภาคฤดูร้อนและฤดูหนาว ผู้ที่เป็นครูจะรับราชการทหารเพียง ๑ ปี แทนอัตราปกติ ๓ ปี

คูเวต (Kuwait)

การศึกษาของคูเวตเริ่มเป็นรูปร่างเมื่อปี ๑๙๓๒ นี้เอง ให้การศึกษาฟรีต่อชนชาวคูเวตทั้งหมด นอกจากเรียนฟรีแล้ว ยังได้รับแจกเครื่องแบบหน้าทหาร หน้าร้อนทุกปี ปีละครั้ง ไม่ว่าเด็กหญิงหรือเด็กชาย โรงเรียนมีอาหารกลางวันให้ฟรี ๑ มื้อ เวลาเจ็บป่วยหรือเป็นโรคพันก็ได้รับการรักษาฟรี ตลอดจนการรักษาโรคภัยไข้เจ็บด้วย

การบริหาร

กระทรวงศึกษาเป็นผู้มีอำนาจบริหาร ประกอบด้วย กรรมการสภาการศึกษา ๑๒ นาย

มือซิปตีฝ่ายปกครองควบคุมเครื่องมือเครื่องใช้ การก่อสร้างอาคาร การเลี้ยงอาหารและ
เสื้อผ้าของเด็กนักเรียน และมือซิปตีฝ่ายเทคนิคทำหน้าที่ร่างและวางหลักสูตร ค้นคิดโปรแกรม
และความคุมโครงการทุนการศึกษาแก่นักเรียนฝึกหัดครู ห้องสมุดโรงเรียน และการสอบไล่สอบ
ซ่อมค่าง ๆ มีผู้ตรวจการศึกษา ๕ ตำแหน่ง

องค์การ

การศึกษาชั้นประถมศึกษามีระยะศึกษา ๔ ปี วิชาบังคับได้แก่ คณิต วิทยาศาสตร์
ศาสนา และภาษาอารบิก โรงเรียนฝึกหัดครู วิชาการค้า เทคนิคต่าง ๆ และศาสนาเป็น
โรงเรียนของผู้ชายเท่านั้น เด็กชายและเด็กหญิงแยกกันเรียนทั้งโรงเรียนประถมและมัธยม
ไม่มีการศึกษาแบบสหศึกษา กระทรวงศึกษาได้เปิดโรงเรียนชั้นประถม ๒ แห่ง ที่เมือง
บอมเบย์ ประเทศอินเดีย เพื่อสอนเด็ก ๆ ของชุมชนชาวอาหรับที่นั่น

การศึกษาชั้นมัธยมศึกษาใช้เวลา ๔ ปี เหมือนกัน สำหรับผู้ที่ศึกษาต่อในมหา
วิทยาลัย จะต้องเรียนปีที่ ๕ ในแขนงอักษรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือ คณิตศาสตร์
มหาวิทยาลัย อเมริกันที่ ไปรุก และมหาวิทยาลัยโคโรจะรับนักเรียนที่ได้รับประกาศนียบัตร
๕ ปี ถึงแม้ว่า มีโรงเรียนมัธยมแผนกการค้าหลักสูตร ๒ ปี ด้วย

คูเวทไม่มีสิ่งที่จะอำนวยความสะดวกในการศึกษาชั้นสูงไว้ต้อนรับพวกที่มีความปรารถนา
จะศึกษาในชั้นสูง นักศึกษาจึงต้องไปศึกษาต่อในต่างประเทศ เช่น อียิปต์ เลบานอน อังกฤษ
อเมริกา

การศึกษาก่อนวิชาครู ผู้ที่จะเข้าฝึกหัดครูหลักสูตร ๓ ปี ต้องเป็นผู้สำเร็จ
มัธยมปลายมาแล้ว คูเวทยังขาดครูมากต้องอาศัยการจ้างครูมาจากต่างประเทศ

รัฐบาลเป็นผู้จ่ายเงินเดือนแก่ครู ครูหญิงที่มาจากต่างประเทศมีการจัดหาที่พักให้
ด้วย ส่วนครูชายจะได้รับเงินไปจัดหาที่พักตัวเอง ครูที่มีประสบการณ์การสอนมาแล้วก็จะได้
รับเงินเบี้ยเลี้ยงอย่าอื่นตอบแทนเป็นพิเศษ

มลายู (Malaya)

การบริหาร

กระทรวงศึกษามีอำนาจบริหาร การศึกษาทั่วประเทศแต่ละรัฐก็มีผู้บริหารการศึกษา
ของคุณ

องค์การ

มีโรงเรียนอนุบาลอยู่มากเหมือนกัน ในชั้นประถมสำหรับเด็กอายุ ๖ ปีขึ้นไปมี
โรงเรียนเปิดรับสอน (หลักสูตร ๖ ปี) ในแบบต่าง ๆ กัน คือในแบบมลายู แบบอังกฤษ
จีน และแบบทมิฬ (Tamil Media) เด็กมีสิทธิเลือกเรียนได้ตามความพอใจในชั้น
มัธยมก็ยังคงเปิดการสอนแบบประถมอยู่อีก เด็กมีสิทธิเลือกได้เช่นเดียวกัน แต่มีหลักสูตร ๕
ปี หรือ ๖ ปี เมื่อถึงการเรียนชั้นมัธยมปีสุดท้ายแล้ว เด็กจะต้องสอบเอาประกาศนียบัตร
แคมบริจด์ หรือ สอบเพื่อรับประกาศนียบัตรของรัฐบาล ซึ่งระยะหลัง ๆ นี้ทางการพยายาม
ให้การสอบของแคมบริจด์เป็นของรัฐให้หมด นอกจากนั้นยังมีการสอบเพื่อรับประกาศนียบัตร
สำเร็จชั้นมัธยมศึกษา สำหรับนักเรียนที่เรียนแบบที่ใช้หลักสูตร ๖ ปี ด้วย ผู้ที่จะสอบแข่ง
ขันเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยมลายูหรือมหาวิทยาลัยต่างประเทศจะใช้การคัดเลือกโดยใช้กฎประวัติ
การศึกษาของ ๖ ปี สุดท้ายในการเรียนชั้นมัธยมเป็นหลัก

ปัจจุบันทางการกำลังเร่งรัดการศึกษาให้หนักไปในทางวิชาชีพและเทคนิค สถาบัน
การศึกษาค้านเทคนิคเปิดขึ้นหลายแห่งที่เมือง ปีนัง และกัวลาลัมเปอร์ ที่กัวลาลัมเปอร์เปิด
จนถึงชั้นวิทยาลัย โรงเรียนเทคนิคชั้นต้นมีหลักสูตรสอนวิชาไฟฟ้า การค้าเครื่องยนตร์กลไก
การก่อสร้าง การทำโต๊ะ ทำตู้

การศึกษาวิชาครู สมาคมครูได้ตั้งขึ้นเพื่อกำเนนการเลื่อนวุฒิกครู ให้ครูได้รับเกียรติ
เท่าเทียมกัน ครูจะต้องได้รับการฝึกในวิทยาลัยฝึกหัดครูหลักสูตร ๓ ปี เพื่อการสอนชั้นประ
ถม ครูสอนโรงเรียนมัธยมจะจบการฝึกหัดครู จากวิทยาลัย ๕ แห่ง (๔ แห่งในสหพันธรัฐ

และอีก ๑ แห่ง จากอังกฤษ ซึ่งกำลังจะปิดปลายปี ๑๙๖๔) ซึ่งวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจำนวนนี้สอนพิเศษทางวิชาเทคนิคอย่างเดี่ยว

ปากีสถาน (Pakistan)

การบริหาร

ประเทศปากีสถานแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ต่างก็มีการควบคุมการศึกษามีหัวหน้าผู้บริหารเป็นผู้อำนวยความสะดวกการศึกษาของประชาชน มีคณะกรรมการที่ปรึกษาการศึกษาสภาการศึกษาฝ่ายเทคนิคและคณะกรรมการมหาวิทยาลัยกลาง ในด้านการเงินรัฐต่างก็เป็นผู้จ่ายให้รัฐของตน บางครั้งรัฐบาลกลางให้งบประมาณในกิจการหรือโครงการ อนุญาตให้ท้องถิ่นเก็บภาษีการศึกษาเอง และนำมาใช้ในการดำเนินงานจัดการศึกษา

องค์การ

รัฐบาลมณฑลและรัฐบาลของรัฐต่าง ๆ ทำหน้าที่ตรวจตราโรงเรียนทุกระดับ การศึกษาชั้นประถมปกติทำการสอนเด็กอายุ ๖ - ๑๑ ปี ในระดับนี้ให้เรียนแบบสหศึกษา ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนชาย ส่วนมากเป็นโรงเรียนตามชนบท การศึกษาชั้นมัธยมแบ่งออกเป็น ๒ /หญิง ตอน มัธยมตอนต้นและมัธยมตอนปลาย ใช้เวลาเรียน ๖ ปี จบหลักสูตรการสอนใช้ภาษาท้องถิ่นและมีการสอนภาษาอังกฤษบ้าง ขณะนี้ทางการกำลังพยายามที่จะขยายการศึกษาชั้นมัธยมนี้ให้มีหลักสูตรหลายประเภท

การศึกษาชั้นสูงได้แก่การเรียนเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย ๒ ปีแล้ว ศึกษาในมหาวิทยาลัยอีก ๒ - ๓ ปี เพื่อทำปริญญาตรี และคอปริญญาโทอีก ๒ ปี การสอนทุกระดับใช้ภาษาอังกฤษ การศึกษาเตรียมชั้นมหาวิทยาลัยมีคณะกรรมการจัดการศึกษาเตรียมมหาวิทยาลัยเป็นผู้ดำเนินงาน ขณะนี้มหาวิทยาลัยต่าง ๆ กำลังวางโครงการสร้างและขยายอาณาบริเวณของตนอย่างรีบด่วน คือ ของมหาวิทยาลัย ปันจาบ และ การารจี กำลังจะเสร็จอยู่แล้ว

การศึกษาประเภทอาชีวศึกษาต่าง ๆ ทำการสอนในสำนักศึกษาเทคนิคหลายแห่ง

นอกจากนี้กระทรวงเกษตรและกระทรวงอุตสาหกรรมได้เปิดโรงเรียนสอนวิชาเทคนิคชั้นอนุ-
ปริญญาและประกาศนียบัตร

การศึกษาวิชาครู

วิทยาลัยครู (รวมอยู่ในมหาวิทยาลัย) เปิดทำการสอนถึงชั้นหลักสูตรปริญญา
โรงเรียนฝึกหัดครู Normal School ฝึกอบรมเพื่อเป็นครูประถม เวลาสำหรับฝึกอบรม
ในวิทยาลัยครูใช้เวลาเพียง ๑ ปี แต่ถ้าเป็นโรงเรียนฝึกหัดครู (Normal School)
ใช้เวลา ๒ - ๓ ปี

ฟิลิปปินส์ (Philippines)

การบริหาร

อำนาจบริหารส่วนกลางขึ้นกับสำนักงานโรงเรียนรัฐบาล (Bureau of Public
School) มีศึกษาธิการภาคและศึกษาธิการจังหวัดเป็นผู้บริหารรองลงมา สำหรับการอาชีพ
ศึกษาแบ่งออกเป็นแขนงต่าง ๆ คือ แขนง ศิลป การค้า การเกษตร ทท เศรษฐศาสตร์
การอุตสาหกรรม มีสำนักศึกษาบางแขนงไม่ขึ้นอยู่กักระบบสำนักงานโรงเรียนของรัฐ

องค์การ

โรงเรียนเตรียมประถมเปิดสอนแต่ในโรงเรียนสาธิตของโรงเรียนฝึกหัดครูรัฐบาล
และในโรงเรียนหรือวิทยาลัยของเอกชนเท่านั้น มีเอกชนเปิดโรงเรียนรับมัธยมเด็ก และ
โรงเรียนอนุบาล ซึ่งอายุของเด็กประมาณ ๓ - ๔ ปี และ ๕ - ๖ ปี มีโรงเรียนของ
เอกชนบางโรงเรียนทำการสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลไปจนถึงชั้นประถมและมัธยม

การศึกษาเบื้องต้น ได้แก่การศึกษาในชั้นประถมศึกษาขั้นกลาง (Intermediate
Grade) เปิดสอนทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ การศึกษาชั้นประถมศึกษาใช้
เวลาเรียน ๔ ปี ปกติเด็กเริ่มเข้าโรงเรียนเมื่ออายุ ๗ ขวบ ในโรงเรียนรัฐบาล
ชั้น ๕ และ ชั้น ๖ ถือเป็นชั้นกลาง

การศึกษาชั้นมัธยมจัดสอนในโรงเรียนมัธยมทั่วไปและในโรงเรียนอาชีวศึกษาชั้นสูง
โรงเรียนมัธยมทั่วไปไม่ว่าเป็นของรัฐหรือเอกชนจะต้องมีหลักสูตรปีที่ ๑ และปีที่ ๒ เหมือน
กัน ส่วนหลักสูตรในปีที่ ๓ กับปีที่ ๔ นั้น จะแยกออกเป็น ๒ แขนง แขนงหนึ่งเตรียม
เข้ามหาวิทยาลัย และ อีกแขนงหนึ่งไปเรียนอาชีวศึกษา

โรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาของรัฐมี ๓ ประเภท

- ๑. เกษตรกรรมและพาณิชยกรรม อุตสาหกรรม การประมง ใช้หลักสูตรอาชีวศึกษาเหมือนกันคือ ๔ ปี
- ๒. นอกจากอาชีวศึกษาของรัฐบาลแล้ว เอกชนยังเปิดโรงเรียนมัธยมอาชีวศึกษาหลักสูตร ๔ ปี เหมือนกัน คือ เทคนิค วิชาเลขานุการ
- ๓. มีโรงเรียนฝึกอาชีพหลักสูตร ๖ เดือน, ๑ ปี และ ๒ ปี การศึกษาชั้นมัธยมทั้ง ๒ แขนงนี้จะรับเด็กที่จบจากการเรียนชั้นประถมศึกษา

สถานันที่สูงกว่าโรงเรียนมัธยมได้แก่วิทยาลัยและมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์
เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐประกอบด้วย โรงเรียนและวิทยาลัย ที่ทำการสอนวิชาชีพแขนงต่าง ๆ
มีวิทยาลัยของรัฐอีกหลายแห่ง เช่น วิทยาลัย Philippine Normal College,
The Philippine College of Commerce the Philippine College of Arts and
Trades, The Central Luzon Agricultural College

การศึกษาวิชาการ

มีโรงเรียนฝึกหัดครูประจำภาคทำการสอนตามหลักสูตรครูประถมศึกษาใช้เวลาเรียน
๔ ปี ซึ่งจะต่อไปได้ถึงชั้นปริญญาตรี สาขาประถมศึกษาได้ ในชั้นปริญญาตรีต้องเรียนวิชาเอก
และความรู้ทั่วไป การศึกษาขั้นมูลฐาน การศึกษาวิชาชีพ และวิชาเลือก นอกจากนั้นยังมี
การเรียนหลักสูตรครูประถม ๒ ปี

มีโรงเรียนของชาติซึ่งสอนศิลป พาณิชย และการศึกษาอยู่ ๓ โรง ซึ่งมี
หลักสูตรครูประถมและครูมัธยม มีหลักสูตร ๔ ปี ได้รับปริญญา Bachelor of Science

in Industrial Education (BSIE) สำหรับครูที่จะไปทำการสอนในโรงเรียนเทคนิค
การค้า (Trade - Technical Schools) และหลักสูตร ๔ ปี ได้รับปริญญา
(Bachelor of Science in Industrial Arts (BSIA) สำหรับครูที่จะสอนอุตสาหกรรม
กรรมศิลป์ (Industrial Arts & Design) ในโรงเรียนประถมและสอนศิลปปฏิบัติ
(Practical Arts) ในโรงเรียนมัธยมทั่วไป

มีโรงเรียนเกษตรกรรมของชาติหลักสูตร ๔ ปี ซึ่งเป็นการศึกษาวชิการครูที่จะทำ
การสอนในโรงเรียนเกษตรกรรมด้วย

สิงคโปร์ (Singapore)

การบริหาร

กระทรวงศึกษาเป็นผู้วางนโยบายการศึกษาของชาติโดยคณะรัฐมนตรีเป็นผู้ควบคุม
นโยบาย ปลัดกระทรวงเป็นผู้ดำเนินนโยบาย โดยมีเจ้าหน้าที่บริหารรองลงไปได้แก่อธิบดี
กรมการศึกษาช่วยปฏิบัติหน้าที่ มีรองปลัดกระทรวง ๒ ตำแหน่ง คือ รองปลัดกระทรวง
ฝ่ายปกครอง และรองปลัดกระทรวงฝ่ายวิชาการ อำนาจบังคับบัญชาผ่านจากกระทรวงไป
ยังครูใหญ่โดยตรงในเมื่อโรงเรียนนั้นเป็นโรงเรียนรัฐบาล ทั้งรองปลัดกระทรวงฝ่ายปกครอง
และฝ่ายวิชาการจะทำการติดต่อโดยตรงกับครูใหญ่ในเฉพาะที่เกี่ยวกับส่วนราชการของตน

องค์การ

ภาษาที่สำคัญที่ใช้กันในสิงคโปร์มี ๔ ภาษา คือ อังกฤษ จีน มลายู และภาษา
ทมิฬ (Tamil) และมีโรงเรียนสอนทุกภาษา นักเรียนนิยมเข้าเรียนในโรงเรียนการ
ศึกษาสงเคราะห์ (Aided School) มากกว่าโรงเรียนรัฐบาล การประถมศึกษา
ขยายไปถึง ๖ ปี ไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน ทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนการศึกษา
สงเคราะห์

การมัธยมศึกษาจัดสอนในแบบต่าง ๆ กัน ดังนี้ คือ โรงเรียนสามัญศึกษา (สอน
ในแบบอังกฤษ - จีน (English - and Chinese - Medium) โรงเรียนแบบ

นี้มีมากกว่าแบบอื่น มีขมเทคนิค จัดสอนในแบบอังกฤษ (English - Medium)
 โรงเรียนมัธยมพาณิชยการ (แบบอังกฤษ English - Medium) โรงเรียนอาชีวศึกษา
 แบบอังกฤษ - จีน (English - and Chinese - Medium) โรงเรียนพิเศษกลาง
 คีนแบบอังกฤษ (English - Medium) โรงเรียนพิเศษกลางคีนสำหรับผู้ใหญ่แบบอังกฤษ-
 จีน (English and Chinese - Medium)

เด็กที่จบโรงเรียนมัธยมจะเข้าต่อในมหาวิทยาลัยสิงคโปร์ต้องเป็นผู้ที่สอบผ่านได้ระดับ
 ประกาศนียบัตร High School มาอย่างใด เช่นการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยนานยาง
 (Nanyang University) ถ้าจะเข้าเรียนที่โรงเรียนสารพัดช่างสิงคโปร์
 (Singapore Polytechnic) ต้องได้ประกาศนียบัตรของ Cambridge Overseas
 School Certificate หรือ Government Senior Middle Examination
 ถ้าจะเข้าเรียนฝึกหัดครู จะเป็นแผนกอังกฤษหรือจีนก็ตาม ก็ต้องได้รับประกาศนียบัตร เช่นเดียวกัน
 มหาวิทยาลัยสิงคโปร์มี ๒ แห่ง คือ Singapore และ Nanyang

การศึกษาวินิจฉัยอาชีวศึกษาและวิชาเทคนิค ก็จะเข้าเรียนได้ในโรงเรียนมัธยมเทคนิค
 หลักสูตรมีการเรียนเต็มเวลาเป็นระยะ ๔ ปี มีโรงเรียนพาณิชยการ (Junior Trade
 School) กว๊ย มีหลักสูตร ๓ ปี และมีโครงการฝึกงานก๊วย (Apprenticeship)
 มีโรงเรียนฝึกหัดอาชีวศึกษา สำหรับนักเรียนหญิงและโรงเรียนพาณิชยการ สำหรับนักเรียนหญิง
 และนักเรียนชายก๊วย

การฝึกหัดครู มีโรงเรียนฝึกหัดครูในสิงคโปร์เพียงโรงเรียนเดียว ซึ่งผลิตครูประณ
 ศึกษาแบบอังกฤษ - จีน และ มลายู ในแบบอังกฤษและแบบจีน มีหลักสูตร ๒ แบบ คือ
 (ก) ประกาศนียบัตรการศึกษา ๒ ปี เต็มเวลา (ข) ประกาศนียบัตรวิชาครู ๒ ปี
 ครึ่งเวลา (Two-year Normal Certificate, Part-Time) ผู้ที่จะเข้าเรียนใน
 โรงเรียนประเภทนี้ได้ต้องผ่านการสอบประกาศนียบัตรแบบ Cambridge Overseas School
 Certificate หรือ Government Senior Middle Certificate of Specified Standard

สำหรับโรงเรียนแบบมลายู (Malay Medium) มีหลักสูตร ๒ ชนิด คือ :-

ก. ประกาศนียบัตรวิชาครูหลักสูตร ๓ ปี ครึ่งเวลา (Three - year Normal Certificate, Part - time)

ข. ประกาศนียบัตรวิชาครูชั้นต่ำกว่าหลักสูตร ๓ ปี ครึ่งเวลา (Three - year Course (part-time) at a lower level)

หลักสูตรข้อ ก. เตรียมครูสำหรับโรงเรียนมัธยมมลายูแผนใหม่ ซึ่งได้ตั้งขึ้นในปี ๑๙๖๐ หลักสูตร ข้อ ข. เตรียมครูประถมสำหรับสอนในโรงเรียนประถมมลายู การที่จะเข้าศึกษาในโรงเรียนแบบ ก. นั้นจะต้องได้รับ Cambridge Overseas School Certificate และคะแนนอย่างอื่นจากโรงเรียนมลายูด้วย การจะเข้าโรงเรียนประเภท ข. ต้องจบชั้น ๓ จากโรงเรียนประถมศึกษาของมลายู เพราะฉะนั้นโรงเรียนแบบ ข. นี้ จึงเทียบได้กับระดับมัธยมศึกษา

ประเทศไทย (Thailand)

การบริหาร

การบริหารการศึกษาทั่วไปตกอยู่กับสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษา โดยมีปลัดกระทรวงเป็นผู้ดำเนินงาน มีกรมต่าง ๆ ๔ กรม มีหัวหน้ากรมเป็นอธิบดี ขึ้นตรงต่อกระทรวงศึกษา มีกรมสามัญศึกษา (จัดการประถมศึกษา) กรมวิสามัญศึกษา (จัดการมัธยมศึกษา กรมอาชีวศึกษา กรมพลศึกษา กรมการฝึกหัดครู กรมวิชาการ กรมการศาสนา และ กรมศิลปากร ประเทศไทยแบ่งออกเป็น ๗๑ จังหวัด หรือ ๔๔๕ อำเภอ จังหวัดหรืออำเภอแต่ละแห่งมีศึกษาธิการเป็นผู้ควบคุมการบริหาร โรงเรียนเทศบาล ประชาบาล และ โรงเรียนราษฎร์ ต้องขึ้นกับแผนกศึกษาธิการอำเภอ ส่วนโรงเรียนหรือวิทยาลัยของรัฐบาลขึ้นอยู่กับจังหวัด ในส่วนกลางทุกโรงเรียนและวิทยาลัยของเอกชนหรือของรัฐก็ตามต้องขึ้นอยู่กับกรมหนึ่งกรมใดโดยเฉพาะ

องค์การ

การศึกษาชั้นอนุบาลหรือเตรียมประถม เปิดสอนก่อนจะถึงการศึกษาภาคบังคับ เพื่อ

เตรียมเด็กเข้าเรียนชั้นประถมต่อไป ในปี ๑๙๖๒ มีโรงเรียนอนุบาลถึง ๑๙๒๑ โรงเรียน มีนักเรียน ๓๕,๕๕๔ คน การศึกษาชั้นประถมศึกษาใช้เวลา ๔ ปี เป็นการศึกษาภาคบังคับ จากประถม ๑ ถึง ประถมปีที่ ๔ อยู่ในระหว่างอายุ ๔ - ๑๕ ปี เป็นการศึกษาบังคับมาตั้งแต่ปี ๑๙๒๑ บัดนี้พลเมืองไทยได้มีการศึกษาภาคบังคับครบถ้วนตามจุดหมายแล้ว จึงได้เพิ่มการศึกษาภาคบังคับให้สูงขึ้นไปอีกเป็นประถมปีที่ ๕ ถึงประถมปีที่ ๗ และจะให้บรรลุสำเร็จสมตามความมุ่งหมายในปี ๑๙๗๐

ชั้นประถมศึกษาตอนต้น . ๑ - ๔	จำนวนชั้นเรียน	จำนวนนักเรียน
โรงเรียนประถมของรัฐบาล	๑๑๒,๕๕๐	๓,๕๓๖,๗๒๔
โรงเรียนประถมของเอกชน	๑๐,๕๕๘	๓๓๘,๘๓๖
ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ๕ - ๗		
โรงเรียนรัฐบาล	๖,๐๓๑	๑๘๖,๓๓๑
โรงเรียนราษฎร์	๖,๓๐๔	๑๘๐,๓๓๘

การมัธยมศึกษาของไทยแบ่งออกเป็น ๓ แขนงด้วยกันคือ :-

ก. การศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย (Post-Primary Education)
ซึ่งเป็นการศึกษาต่อจากชั้นประถมศึกษาพร้อมทั้งฝึกการเป็นพลเมืองดี หลักสูตร ๓ ปี

ข. การมัธยมศึกษาโดยตรง (Directed Secondary Education)
เป็นการวางรากฐานการศึกษาเพื่อศึกษาต่อในชั้นมหาวิทยาลัยหรือโรงเรียนอาชีวศึกษามีหลักสูตร ๓ ปี ในชั้นมัธยมตอนต้น และใช้เวลาต่อไปอีก ๓ ปี ในชั้นมัธยมตอนปลาย

ค. โรงเรียนมัธยมศึกษาสอนวิชาชีพและทักษะในการปฏิบัติงานจะเริ่มเรียนได้จากชั้นประถมศึกษาตอนต้น ประถมศึกษาตอนปลาย หรือจบจากโรงเรียนมัธยมของกรมวิสามัญศึกษาก็ได้ ซึ่งแบ่งการศึกษาออกเป็น ๒ ระดับ คือ ชั้นต้น และชั้นสูง แต่ละระดับมีหลักสูตร ๓ ปี

การศึกษาชั้นเตรียมอุดมศึกษา (มัธยมศึกษาปีที่ ๔ - ๕) เป็นการเตรียมตัวเด็กเพื่อเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย, วิทยาลัย และโรงเรียนอาชีวศึกษาชั้นสูง การเรียนชั้นเตรียมอุดมนี้ ใช้เวลาเรียน ๒ ปี การที่จะศึกษาต่อในชั้นอาชีวศึกษาชั้นสูงนั้นเป็นการเพิ่มประสบการณ์และทักษะต่อจากมัธยมศึกษาซึ่งเทียบได้เท่ากับระดับมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย เช่น วิทยาลัยเทคนิค เป็นต้น

นักเรียนที่จบมัธยมศึกษาปีที่ ๕ (Grade ๑๒) สามารถสอบคัดเลือกเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ใช้เวลาเรียน ๔ ปี ได้รับปริญญาตรี ถ้าเรียน ๕ ปี จะได้รับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต ๖ ปี จะได้รับปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต ถ้าจะเรียนต่อในชั้นมหาบัณฑิต (Master's Degree) ต้องเรียนอีก ๒ ปี วิทยาลัยเทคนิคและอาชีวศึกษาชั้นสูง เป็นการศึกษาที่มีหลายแขนงเกี่ยวกับธุรกิจการค้าและการช่าง นอกจากนั้นกระทรวงอื่นนอกจากกระทรวงศึกษาธิการศึกษาก็มี เช่น โรงเรียนของกรมการรถไฟ ที่เรียกว่าโรงเรียนวิศวกรรมรถไฟ และ โรงเรียนพยาบาลของกระทรวงสาธารณสุข เป็นต้น

การฝึกหัดครู

ปัจจุบันมีโรงเรียนฝึกหัดครู ๑๑ แห่ง ซึ่งให้อนุสัญญาทางการศึกษา (Diploma in Education) หลังจากที่ยังเรียนจบหลักสูตร ๔ ปี ซึ่งเป็นการศึกษาต่อจากมัธยมปีที่ ๖ (มัธยมศึกษาปีที่ ๓, Grade ๑๐) หรือถ้าจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ (Grade ๑๒) ก็ศึกษาต่อเพียง ๒ ปี เท่านั้น ยังมีโรงเรียนฝึกหัดครูอีก ๑๕ แห่ง ซึ่งให้ประกาศนียบัตรทางการศึกษา (Certificate in Education) โดยใช้เวลาเรียนเพียง ๒ ปี หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ (Grade ๑๐) วิทยาลัยวิชาการศึกษามีหลักสูตร ๔ ปี คัดคะแนนเป็นหน่วยกิต นิสิตจะต้องศึกษาให้ได้จำนวนอย่างน้อย ๒๔๐ หน่วยกิตชั่วโมง รวมทั้งการฝึกสอนก่อนจะได้รับปริญญาตรีทางวิชาการศึกษา ถ้าผู้ที่ได้รับอนุปริญญาบัตรทางการศึกษามาแล้วก็จะใช้เวลาเรียนในระดับปริญญาตรีเพียง ๒ ปี เท่านั้น และที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา ยังมีการศึกษาถึงชั้นปริญญาโทอีกด้วย

เวียดนาม (Viet - Nam)

การบริหาร

กระทรวงศึกษามีหน้าที่วางและกำหนดระบบการศึกษาแห่งชาติ มีผู้บริหารการศึกษา
 ชั้นอธิบดีทำการควบคุมการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีผู้บริหารโดยเฉพาะแต่ละ
 แขนงเรียกว่า ผู้อำนวยการมัธยมศึกษาและผู้อำนวยการประถมศึกษา คณะกรรมการจัดการ
 มัธยมศึกษา มีผู้ช่วยในการบริหาร ตรวจสอบการศึกษาและการนิเทศการศึกษา โรงเรียนมัธยมทุกแห่ง
 เรียกว่าผู้ตรวจการมัธยมศึกษาและศึกษานิเทศก์ มหาวิทยาลัยทุกแห่งมีอธิการบดีเป็นผู้บริหาร
 และมีคณบดีเป็นผู้ช่วยในการบริหาร โดยควบคุมคณะต่าง ๆ สาธารณรัฐเวียดนามมีมหาวิทยาลัย
 ๓ แห่ง คือ ที่ไซ่ง่อน, เว้ และกาลัท

องค์การ

การประถมศึกษาใช้เวลาเรียน ๕ ปี และไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน โรงเรียน
 ประถมศึกษาทุกจังหวัด ขึ้นอยู่ในบังคับบัญชาของศึกษาธิการจังหวัด ซึ่งมีผู้ตรวจการ ศึกษา
 และศึกษานิเทศก์เป็นผู้ช่วยในการบริหาร การศึกษาในชั้นมัธยมใช้เวลา ๗ ปี แบ่งเป็น
 ๒ ตอน คือ มัธยมตอนกลาง ๔ ปี และมัธยมตอนปลาย ๓ ปี การสอนใช้ภาษาฝรั่งเศส
 และสอนวรรณคดีด้วย ส่วนภาษาอังกฤษใช้เป็นภาษาที่ ๒ ส่วนภาษากรีกและภาษาละติน
 เปลี่ยนเป็นวรรณคดีจีน การสอนแขนงวิชาชั้นสูงจัดสอนในมหาวิทยาลัยทั้งสามแห่งดังกล่าวแล้ว
 การศึกษาทางเทคนิคและอาชีวศึกษามีอยู่ ๓ ระดับ คือ อาชีวศึกษาระดับประถม อาชีว
 ศึกษาระดับมัธยม และอาชีวศึกษาชั้นสูง นอกจากนั้นยังมีการฝึกช่างผู้ชำนาญงานสำหรับ
 โรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ เวียดนามมีชื่อเสียงทางช่างฝีมือ เช่น ช่างทอง เครื่องเคลือบ
 จีนเผา และอื่น ๆ มีการสอนวิชาเทคนิค และวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นสูงอีกด้วย

การฝึกหัดครู

ครูประถมศึกษาจะฝึกในโรงเรียน Normal School ครูสอนชั้นมัธยมศึกษาจะได้
 รับการฝึกฝนจากระดับมหาวิทยาลัย คือ วิทยาลัยฝึกหัดครู

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- ชำระ บัณฑิต คร., " การประชุมของสหพันธ์องค์การอาชีพครูแห่งโลกที่บราซิล " ศูนย์ศึกษา
ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๐๖
- นิสิตปริญญาโทปีที่ ๒, รายงานหลักและการปฏิบัติทางการนิเทศการศึกษา, ปีการศึกษา ๒๕๐๕
คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- บุญดิน อัครถาวร, การสร้างผู้นำของอนุชน, เพื่อกำลังอำนาจและความมั่นคงของชาติ
โครงการพัฒนาการศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ
- ลลอบ การรณรงค์, " การปรับปรุงสมรรถภาพของครูประจำการ " การประชุมสัมมนาอาจารย์
ใหญ่ ครูใหญ่ สังกัดกองโรงเรียนรัฐบาล วันที่ ๒๒ - ๒๗ สิงหาคม ๒๕๐๓,
ณ หอประชุมคุรุสภา, กองโรงเรียนรัฐบาลกรมวิสามัญศึกษา หน้า ๒๒ - ๗๐
- สาโรช บัณฑิต คร., แนวคิดในการบริหารการศึกษา, โครงการพัฒนาการศึกษา,
กระทรวงศึกษาธิการ
- สุภรณ์ ศรีพหล, การบริหารการศึกษา, โรงพิมพ์มิ่งมงคลการพิมพ์, ถนนคานี, บางลำพู
พระนคร พ.ศ. ๒๕๐๓
- สิวิ ไผทจันทร์ " ฐานะของครูของประเทศต่าง ๆ " วิทยากรปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๘
พฤศจิกายน ๒๕๐๖
- สิวิ ไผทจันทร์ " ฐานะของครูของประเทศต่าง ๆ " วิทยากรปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๑๐
พฤศจิกายน ๒๕๐๖

บรรณานุกรม

ภาษาอังกฤษ

Bard, Harry., Teachers and the Community, An Inservice Program In Action, National Conference of Christiana and Jews.

Dunhill, James., A Teacher Training Manual, University of London Press LTD, Warwick Square, London E.C. 4

Edmonson, J.B., Roemer, Joseph., Bacon, Francis L., The Administration of The Modern Secondary School, The Macmillan Company, New York, Fourth Edition, Copyright 1953.

French, Will. Hull, Dan J. Dodds, B.L. " Staff Personnel Relationship, responsibilities, an organization " American High School Administration Policy and Practices, Rinehart & Company, in c., New York P. 103 - 176.

Ministry of Education Government Of India, School and the Community, Government of India press, New Delhi 1962.

Ministry of Education Government of India, The Teacher in India Today, 1957.

Moore, Harold E., and Walters, Newell B., Personnel Administration in Education, Harper & Brothers, Publishers, New York, Copyright 1955.

Moebelman, Artbur B. "Executive Activity " School Administration, Houghton Mifflin Company, Boston P. 207 - 222.

Peralta, Gresencio Teachers and Nation Building, Printed in the Philippines, Cophyright 1957.

Pires, E.A. Primary Teacher Training In Asia, Studies in Asian Education, UNESCO, No 1, 1963.

Reeder, Ward G. The Fundamentals of Public School Adminstration, the Macmillan Company, New York, Third edition, P. 109-236.

Robert, Mason E., "Academic Standards and Professional Demands" Teachers College Record, Columbia University, Volume 64, No. 5 February 1963.

UNESCO. Secondary Education In Asia, Reprinted from World Survey of Education III - Secondary Education, 1962.

UNESCO. In - Service Training for Primary, Teachers, Publication No 240, 1962.

UNESCO, Primary Teachers' Salaries, Geneva 1953.

UNESCO. World Survey of Education II Primary Education.

UNESCO. World Survey of Education III Secondary Education.

UNESCO, The Education and Training of Teachers for Primary Schools, a conference called by the UNESCO Institute for Edcation, held at Hamburg from 4 - 9 January 1954.

UNESCO. The Training of Rural School Teachers, Problems in Education VII

UNESCO. Primary Teacher Training, the Ministries of Education International Bureau of Education, Geneva.

UNESCO. Primary Teacher Training, Second Part, XVIth International conference on Public Education, International Bureau of Education, Geneva.

UNESCO. Secondary Teacher Training, XVIIth International Conference on Public Education, Geneva 1954.

UNESCO. Training of Primary Training Staffs XXth International Conference on Public Education, Geneva 1957.

United Nation, Economic Comission for Asia and the Far East ECAFE, Economic Report 1962.

WCOTP. Survey of The Status of the Teaching Profession in Asia, 1227 Sixteenth St. N.W. Washington, D.C., 20036. U.S.A.

WCOTP. Status of Teacher in Asia, Prepared for the study Meeting of Experts, New Delhi, India, May 29 - June 5, 1963.

WCOTP. Status of Teacher in Asia, Preliminary Report, 16 A/10 Western Extension Area, New Delhi 5, India

Weber, Clarence A., Ph.D., Personnel Problems of School Administration, McGraw-Hill Book Company, Inc., 1954.

Yeager, William A., Administration and the Teacher, Harper & Brothers Publishers, New York. Copyright 1954.